

Tim vroeg zich af of hij het goed gehoord had:
weer een kleintje ...

Een jaar geleden was zijn zusje Lara geboren.

Hij werd helemaal gek van haar gekrijs.

Tim wist het nu wel zeker:

een zusje was meer dan genoeg!

MIX
Papier van
verantwoorde herkomst
FSC® C009115

Die Keure wil het milieu beschermen. Daarom kiezen wij bewust
voor papier dat afkomstig is uit verantwoord beheerde bossen.
Dit boek is dan ook gedrukt op papier dat het FSC®-label draagt.
Dat is het keurmerk van de Forest Stewardship Council.

Herdruk 2012-2013/893
ISBN 978 90 5958 769 4
K.B. D/2004/0147/158
NUR 191

Tekeningen: Dave Vanroye

Verantwoordelijke uitgever
die Keure
Kleine Pathoekeweg 3, 8000 Brugge
H.R. Brugge 12.225
© Copyright die Keure, Brugge

Niets uit deze uitgave mag vervaelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this book may be reproduced in any form by print, microfilm or any other means
without written permission from the publisher.

AVI-niveau 6

Thema 1 Welkom

Kleintje

Frank Pollet

 die Keure

Kleintje

‘... weer een kleintje. Ik weet niet hoe onze Tim zal reageren. Ik hoop maar dat hij het begrijpt. Hij is toch al acht ...’

Net op dat moment stapte Tim de kamer binnen. Mama schrok toen ze hem zag.

‘Thea, hier hebben we onze Tim!’

De buurvrouw deed alsof ze Tim voor de eerste keer zag.

'Ha, dat is nu Tim. Ja ja, je bent al een grote jongen!'

Tim vond haar stom. Ze deed altijd zo kinderachtig 📖 tegen hem.

Hij nam een koekje en ging naast mama zitten.

Tim vroeg zich af of hij het goed gehoord had.

Weer een kleintje ...

Zijn mama wist toch dat hij geen broertje of zusje meer wilde.

Een jaar geleden was Lara geboren. Toen ze pas geboren was, vond Tim het fijn. Hij was blij met zijn zusje.

Maar dat duurde niet lang.

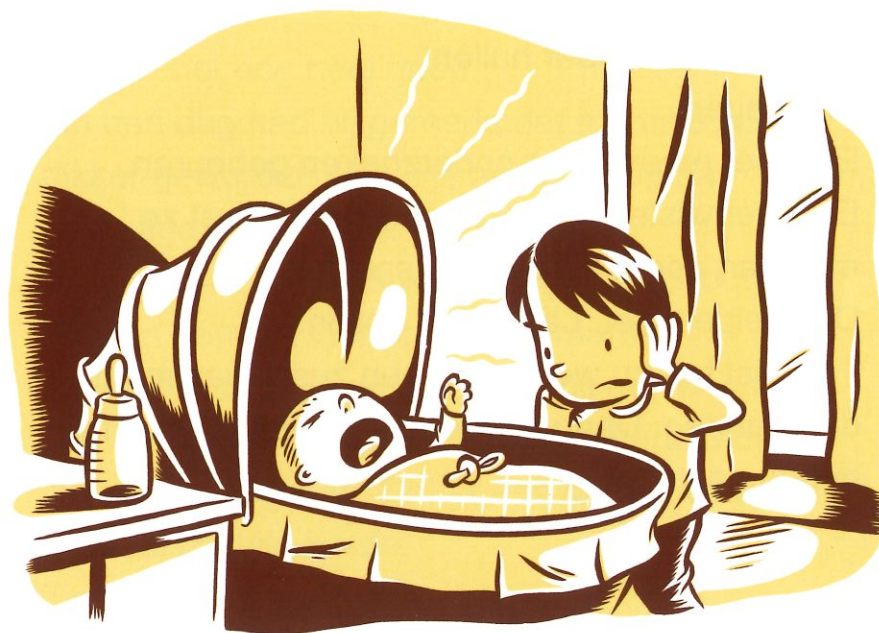
Na een week wist Tim al wat zo'n kleintje allemaal deed. Huilen, huilen, huilen. Dan kakken en eten.

En daarna weer huilen. De hele dag door, leek het wel. Dagen aan een stuk. Week in, week uit.

Maandenlang.

'Sommige baby's huilen om aandacht te krijgen', had zijn meester gezegd. Het kon Tim niet schelen waarom.

Hij werd er helemaal gek van.

Op een dag stelden dokters vast dat Lara een vreemde ziekte had.

Ze wisten niet hoe ze die moesten behandelen 📖.

Toen was ook mama beginnen huilen.

Wekenlang.

De dokters onderzochten Lara een keer.

Twee keer. Tien keer.

Ze wisten niet goed wat ze moesten doen.

Ze spraken over ingewikkelde dingen waar Tim niets van begreep.

En Lara bleef maar huilen.

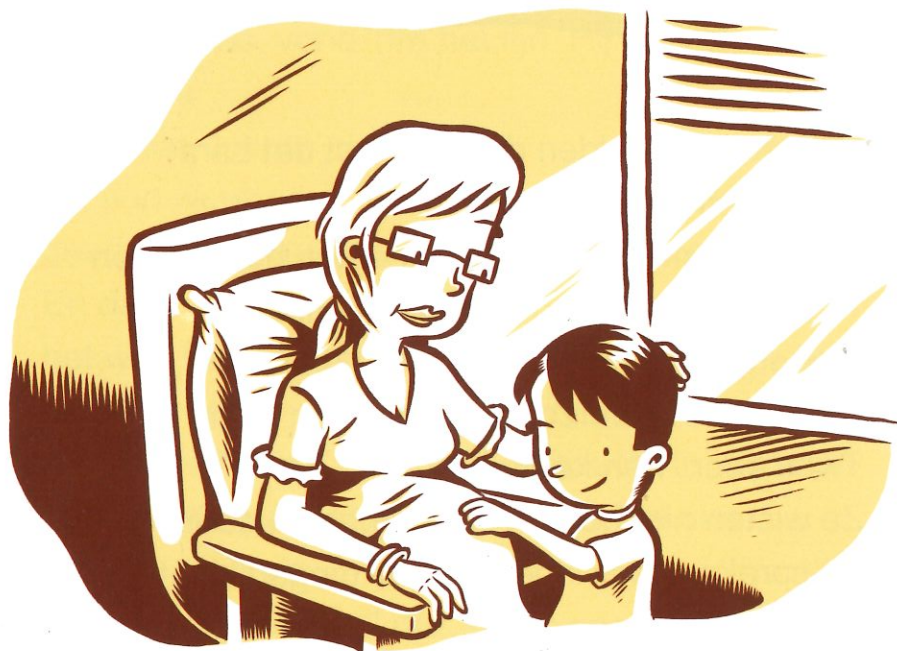
Alle dagen.

En weer moesten er onderzoeken gebeuren.

En weer wisten de dokters niet goed wat ze moesten doen. Lara kreeg spuitjes.

Die hielpen niet. Lara bleef huilen.

Tim wist het nu wel zeker: een zusje was meer dan genoeg. Daarvan moest hij papa en mama overtuigen.

Hij wist het nog heel goed.

Op een dag had hij gemerkt dat mama's buik dikker geworden was. Hij had aan mama gevraagd of ze niet te veel at.

Hij vond dat ze te dik werd. Zijn klasgenootjes lachten hem uit met zo'n dikke mama.

'Moet je niet op dieet 📖?', had hij gevraagd.

Mama had gelachen. Ze had hem verteld dat ze in verwachting was. Dat er een baby kwam.

Zo'n rozig klein kindje.

Tim vond het prettig.

Nu kon hij tegen zijn vrienden zeggen dat zijn mama niet op dieet moest.

Vanaf dan kon het voor Tim niet snel genoeg gaan. Hij keek uit naar de geboorte van zijn nieuwe broertje.

Tim was er immers van overtuigd dat het een broertje zou zijn. Een voetballer. Een makker.

Een vriend met wie hij kampen kon bouwen.

Met wie hij kattenkwaad 📖 kon uithalen.

Het werd geen broertje, maar een zusje.

Een lelijk wicht, vond Tim.

Keek ze echt scheel of verbeelde hij zich dat maar?

Ze had bijna geen haar, en dat voor een meisje!

Ze had rimpels en een dik hoofd.

Maar dat scheen allemaal normaal te zijn.

Mama en papa hadden haar Lara genoemd.

In de kraamafdeling 📖 was ze heel braaf geweest. Iedereen vond haar een schatje.

Iedereen vond haar lief.

Familie en vrienden kwamen op bezoek.

Ze brachten speelgoed mee. Voor Lara.

Ze keken met veel aandacht. Naar Lara.

Ze praatten de hele tijd. Over Lara.

Ze waren bezorgd om het gewicht. Van Lara.

Ze spraken over de toekomst. Van Lara.

Lara, Lara, Lara.

Altijd Lara.

Tim zat erbij, en zweeg.

Het was alsof hij niet meer bestond.

Gelukkig had zijn papa af en toe een fijn gesprek met hem. Meestal gebeurde dat in de auto.

Papa had een grote auto.

Echt een mooie, glimmende wagen.

Tim streelde hem wel eens.

Met die wagen kwam papa Tim soms afhalen aan de school. Dat gebeurde niet altijd.

Maar als het gebeurde, genoot Tim ervan.

Zijn klasgenootjes stonden dan met grote ogen naar die wagen te kijken.

Ze floten bewonderend 📖.

'Waw! Chique bak!'

'Hé Tim, mijn papa heeft maar een oude roestbak!'

Tim at zijn koekje, terwijl buurvrouw Thea bleef ratelen.

Ze praatte over de vrouw van de slager.
En over de waterleiding. Over haar man die gisteren te veel gedronken had.
En toen begon ze ineens weer te praten tegen Tim.

'Zo Tim, je bent een flinke jongen, hé?'
Buurvrouw Thea zei het met een valse rode glimlach.

Ze stonk, vond Tim.

Naar parfum. Naar iets zoets.

Maar hij wist niet precies wat.

'Ja ja, je bent een flinke jongen', zei Thea toen Tim niet antwoordde.

'Hoe gaat het op school?'

Dat was een overbodige vraag. Thea had dat vorige week ook gevraagd. Tim wist het.

Wanneer mensen domme vragen stellen, is er iets aan de hand 📖.

Had het te maken met ...?

Tim moest aan dat zinnetje denken:

weer een kleintje ...

Hij beet op zijn tong en dacht na.

Over wat er zou gebeuren.

In het beste geval kwam er dus een klein broertje bij.

Het zou jaren duren voor hij met zijn broertje echt zou kunnen spelen.

Met een baby moet je voorzichtig zijn.

In het slechtste geval zou het een klein zusje worden.

Een tweede Lara ...

Tim beet op zijn lip.

Aan Lara had hij niets.

Die was klein en deed stomme dingen.

Iedereen was bekommerd 📖 om haar.

Iedereen vroeg hoe het met haar ging.

Iedereen wilde weten of ze goed geslapen had.

Iedereen wilde zien of ze haar oogjes open deed.

Tim zuchtte.

Niemand maakte zich zorgen over hem.

De enige vragen die hij kreeg, waren van die domme vragen.

Hoe het op school ging.

Twee weken na elkaar dan nog.

Alsof het op school plots helemaal anders zou gaan.

Tim wist wel dat zijn zusje een vreemde ziekte had.

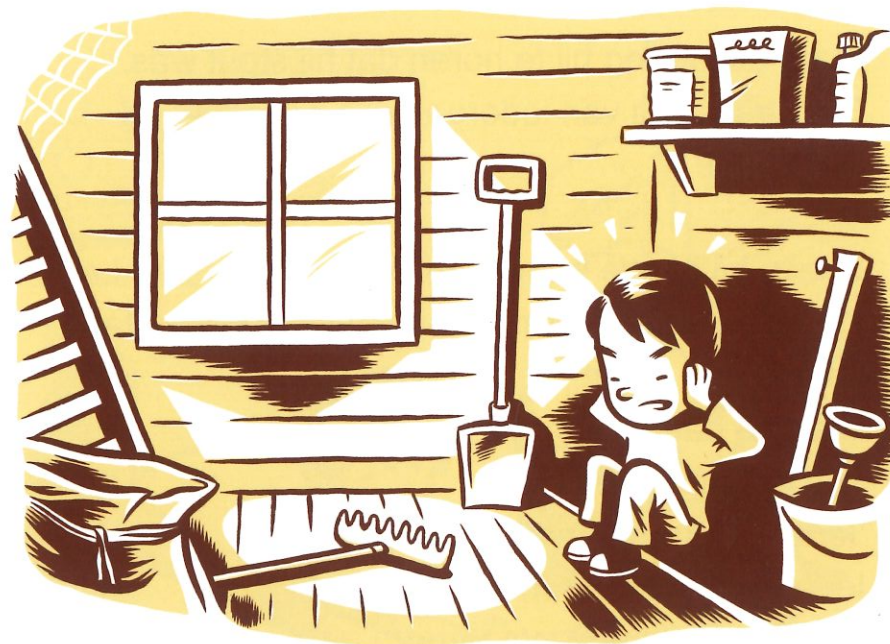
Ze had het lastig, wist hij.

Ze had pijn.

Soms heel veel.

Door die ziekte kon ze niets doen.

Of toch bijna niets.

Want huilen, heel veel en hard huilen,
kon ze als de beste.

Uren aan een stuk.

Tim werd er soms bijna gek van. Hij liep dan de
tuin in met zijn handen over zijn oren.

Maar ook diep in de tuin hoorde Tim nog Lara's
gekrijs. Zelfs in het tuinhuis meende hij haar te
horen brullen.

Soms begon Tim zelf te roepen om zijn zus
niet te moeten horen.

Maar dan kreeg hij te horen dat hij stout was.
En Lara kreeg van iedereen alle aandacht en sympathie 📖.

Beetje bij beetje kreeg Tim een hekel 📖 aan Lara.
Op een avond was hij bij haar wiegje gaan staan.
Lara hilde weer.

Toen ze haar broer zag, snikte ze heftig.

Tim praatte tegen haar:

'Iedereen komt om jou te zien.

Iedereen is lief tegen jou.

Maar je zegt nooit iets terug.

Je huilt alleen maar.

Je krijgt alles en je bent nog niet tevreden!

Ik ben braaf en ik doe mijn best op school.

En tegen mij zegt nooit iemand iets.

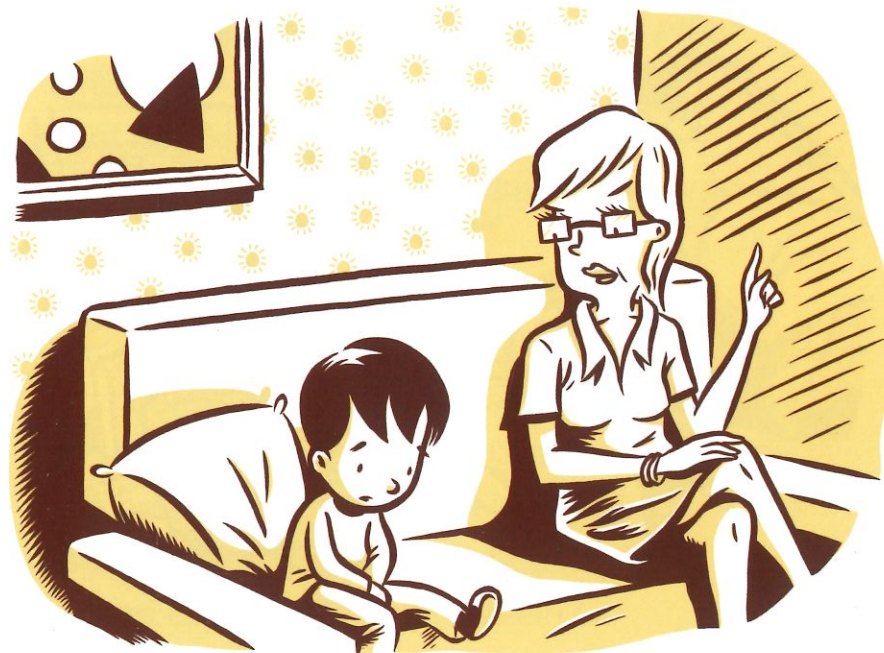
Het is hier allemaal voor jou. Kreng!'

Toen was mama binnengekomen.

Ze had alleen dat laatste woord gehoord.

Tim moest meteen naar bed.

Hij mocht niet naar zijn favoriete programma op tv kijken.

Tim kuchte. De buurvrouw ratelde 📖 maar door.

'Ja ja, Tim, je wordt al een grote jongen!'

'Ik heb het hem ook al gezegd', zei zijn mama.

Tim vroeg zich af wanneer ze dat gezegd had.

'Hij moet leren rekening houden met zijn zusje.'

Tim keek naar de grond naar een pluisje.

Mama en Thea bleven maar praten.

'Ja, Lara heeft veel liefde nodig.'

Tim raapte het pluisje op.

'En het moet stil zijn', zei mama.

Ze keek Tim aan.

Tim wist wat mama wilde zeggen.

Bijna elke dag zei ze dat de radio op zijn kamer te hard speelde.

Elke dag zette Tim die radio een beetje stiller.

Tim kon hem bijna niet meer horen.

Zo stil speelde hij nog.

Maar nog bleef mama erover zeuren 📖.

'Je zusje kan weer niet slapen', zei ze dan.

'Zet die radio stiller. Anders begint ze weer te huilen.'

Alsof het Tims fout was dat Lara hilde.

Alsof het aan Tim lag dat Lara zo ziek was.

Tim duwde op de knop.

Het werd weer muisstil in de kamer.

Tim hoorde de buurvrouw ratelen.

Maar het drong niet tot hem door. Hij dacht na.

Hun hele leven bestond uit zorgen voor Lara.

Lag Lara wel in een goede houding?

Had ze een makkelijk jurkje aan?

Waren haar nageltjes wel kort genoeg geknipt?

Was haar haar wel netjes gekamd?

Wanneer papa thuiskwam van zijn werk,

gaf hij altijd eerst mama een knuffel.

Daarna spoedde hij zich meteen naar Lara.

Zo ging het elke dag.

Tim zuchtte. Hij wist wat er elke dag gebeurde.

Als er dan van papa's tijd nog wat overblijft,

is die misschien voor mij, dacht hij.

Tim voelde zich miserabel 📖.
Zijn zus was ziek, dat wist hij.
Maar daar kon hij toch niets aan doen?
Hij was toch ook een kind van zijn mama en
papa?

Hij zuchtte weer.
En nu zou er dus nog een kleintje bij komen.
Er kwamen tranen in zijn ogen.
Ik mag er niet aan denken, dacht hij.

Tim zag en hoorde Thea afscheid nemen.
Hij knikte naar haar.

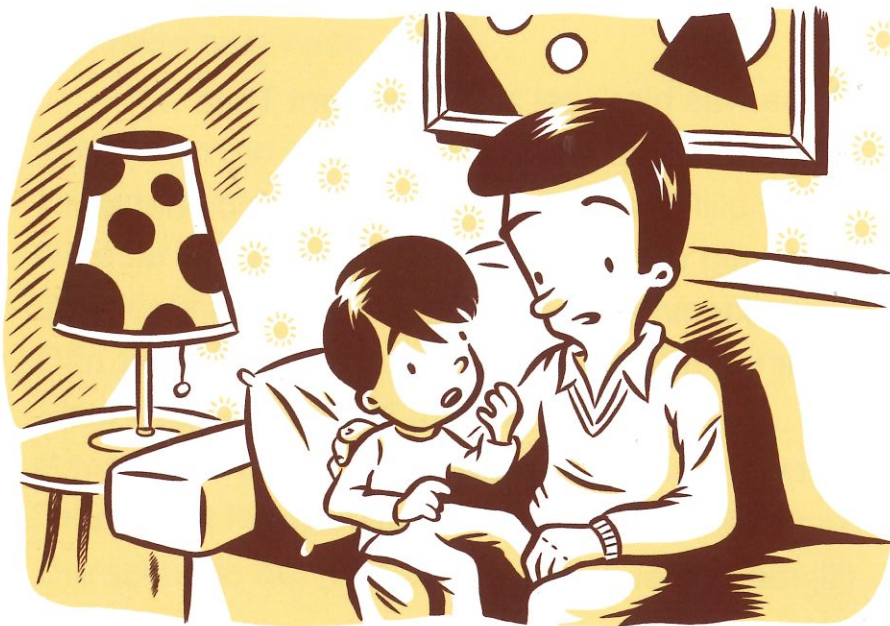
Toen Thea net weg was, kwam papa binnen.
Hij gaf mama een kus.
Nu gaat hij recht naar Lara, dacht Tim.
Dat doet hij elke dag.
Dan zegt hij lieve woordjes tegen haar.
Maar papa ging naast mama zitten.
Papa's ogen stonden ernstig.
'Heb je het hem verteld?', vroeg hij aan mama.
Die schudde het hoofd.

'Thea was hier', zei ze. 'En je kent Thea ...
Thea praat graag.
En ze blijft maar praten. Ik denk dat Tim het niet
zo prettig vond. Nietwaar, Tim?'
Hij knikte en keek naar de grond.
Daar lag nog een pluisje.

Het werd heel stil in huis.
Tim voelde zich ongemakkelijk 📖.
Hij raapte het pluisje op.

Nu gaan ze het zeggen, flitste het door zijn hoofd.
Nu gaan ze vast vertellen dat het een zusje is.
Of misschien is het nog erger. Misschien ...
Misschien is er wel een tweeling op komst.
En zijn het niet twee broertjes, maar twee zusjes!
Tim bekeek het pluisje.
Hij hoorde zijn papa zuchten.
En kuchen.
Mijn papa is zenuwachtig, dacht Tim.
Hij gaat het nu zeggen.

Zonder iets te zeggen, nam papa Tim op zijn schoot.

Hij aaide 📖 Tims hoofd.

Tim voelde zich klein en hulpeloos.

Hij kon wel huilen.

Papa kuchte nog een paar maal.

'Tim, je moet eens goed naar ons luisteren.'

Tim knikte. Papa kuchte weer.

'Je weet dat Lara erg ziek is ...'

Weer knikte Tim.

Dat wist hij natuurlijk.

Grote mensen vertelden soms dingen die je al wist. En pas dan ...

Tim voelde wel aan dat papa hem iets anders wilde vertellen.

'Jongen, Lara is heel erg ziek.

De dokters maken zich zorgen.

Ze kunnen haar niet helpen, zeggen ze.'

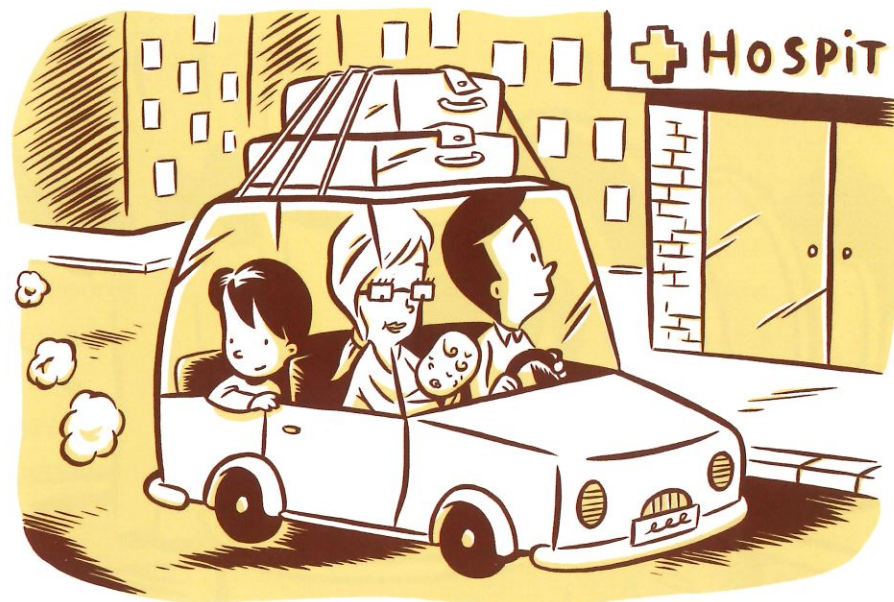
Tim slikte weer.

'Wellicht kunnen ze Lara in Engeland wel beter maken.

Maar die behandeling kost heel veel geld.'

Papa aaide Tims hoofd. Hij zuchtte.
Tim voelde dat papa het moeilijk had.
'Ik weet, jongen, dat het ook voor jou niet simpel is. We praten almaar over je zus. En soms vergeten we jou.'
Tim knikte.

'Je mama en ik weten dat je zus heel veel aandacht vraagt.
En ik weet dat ik soms misschien te veel aandacht aan Lara geef. Maar je moet weten dat ik ...
Ik weet wat jij zo tof vindt.
En ik vind dat ook heel fijn, onze tofste momenten ...'
Tim knikte en zei: 'Je bedoelt ... met de auto rijden?'
'Ja, ik weet dat je uitkijkt naar de ritjes met onze wagen ...'
Tim keek papa vragend aan.
'Jongen, je mama en ik willen dat Lara beter wordt. En daarom gaan we met haar naar Engeland. Snap je dat?'
Tim zei ja. Zijn stem klonk schor 🗣️.

'Maar die behandeling kost meer geld dan we hebben.'
'Daarom hebben we besloten om onze grote auto te verkopen. We gaan weer een kleintje kopen. Je weet wel, zo'n kleine auto, zoals vroeger ...'
Wat papa toen zei, hoorde Tim niet meer.
Weer een kleintje kopen ...
Dat had zijn mama vanmiddag dus aan Thea verteld.
Zijn mama verwachtte dus niet opnieuw een kind ...

Lara begon heel hard te huilen.
 Tim voelde zich een beetje beschaamd 📖.
 Zijn zus was erg ziek.
 Zijn mama en papa moesten voor haar hun auto
 verkopen ...
 Tim stapte op Lara's bedje af.
 Hij legde zijn wang tegen de hare:
 'Stil maar, kleintje, stil maar, het komt wel
 goed ...'

Ik oefen.

genoot	kinderachtig	verbeeldde
klasgenootje	rozig	praatten
geboorte	gelukkig	praatte
geboren	sommige	antwoordde
		zuchtte
gesprek	beginnen	spoedde
gebeuren	behandelen	schudde
genoeg	bewonderen	verwachtte
gezegd		
gemerkt	mama's	chique bak
gelachen	papa's	sympathie
genoemd	baby's	miserabel

Ik begrijp.

blz.

- 2 Ze deed altijd zo **kinderachtig** tegen hem.
 Ze deed altijd zo **flauw** tegen hem.
- 3 Ze wisten niet hoe ze hem moesten **behandelen**.
 Ze wisten niet wat ze moesten doen om hem te **genezen**.
- 5 'Moet je niet op **dieet**?', vroeg hij.
 'Moet je niet **vermageren**?', vroeg hij.

- 5 Hij haalt graag **kattenkwaad** uit met zijn vriend.
Hij haalt graag **stoute streken** uit met zijn vriend.

- 6 **Kraamafdeling**: afdeling in een ziekenhuis
waar baby's worden geboren en mama's
verblijven tot ze terug naar huis mogen.

- 7 Ze floten **bewonderend**.
Ze waren **onder de indruk** en floten.

- 8 **Er is iets aan de hand**.
Er gebeurt iets.

- 10 Iedereen was **bekommerd** om haar.
Iedereen **maakte zich zorgen** om haar.

- 12 Lara kreeg van iedereen alle aandacht en **sympathie**.
Iedereen gaf Lara aandacht en was lief voor haar.

- 12 Beetje bij beetje kreeg Tim een **hekel** aan Lara.
Beetje bij beetje begon Tim Lara te haten.

- 13 De buurvrouw **ratelde** maar door.
De buurvrouw **praatte** maar door.

- 14 Mama bleef maar **zeuren**.
Mama bleef maar **klagen**.

- 16 Tim **voelde** zich **miserabel**.
Tim **voelde** zich **heel slecht**.

- 17 Tim **voelde** zich **ongemakkelijk**.
Tim **voelde** zich **niet op zijn gemak**.

- 19 Hij **aaide** Tims hoofd.
Hij **streefde** Tims hoofd.

- 20 Zijn stem klonk **schor**.
Zijn stem klonk **hees**.

- 22 Tim voelde zich **beschaamd**.
Tim voelde zich **verlegen**.

